

[Strona Główna](#) > ... > [Postępowanie Sądowe](#) > [Rozporządzenie W Sprawie Cyfryzacji – Powiadomienia Przesyłane Przez Państwa Członkowskie](#) > [Portugal](#)

Rozporządzenie w sprawie cyfryzacji – powiadomienia przesyłane przez państwa członkowskie

Autor treści:
Portugalia

Portugalia

Na tej stronie znajdują się informacje o powiadomieniach dokonanych przez państwa członkowskie na podstawie rozporządzenia (UE) 2023/2844.

1. Krajowe portale informatyczne służące do komunikacji z sądami lub innymi organami

- **Citius**: umożliwia każdemu obywatelowi lub jego przedstawicielowi prawnemu zapoznanie się ze sprawami, w których uczestniczy, z dowolnego miejsca z dostępem do internetu. Większość dostępnych treści ma charakter publiczny.
- **Tribunais.org.pt**: umożliwia każdemu obywatelowi lub jego przedstawicielowi prawnemu zapoznanie się ze sprawami, w których uczestniczy, z dowolnego miejsca z dostępem do internetu. **Dostęp** do akt sprawy wymaga uwierzytelnienia za pomocą **karty obywatela** lub **cyfrowego klucza mobilnego**. Portal oferuje więcej funkcji niż Citius.
- **eTribunal-Mandatarios**: umożliwia m.in. odbieranie powiadomień, przeglądanie dokumentów i odsłuchiwanie nagrań dźwiękowych oraz przysyłanie obszernych pism procesowych. Dostęp do tego portalu mają wyłącznie adwokaci i doradcy prawni, którzy logują się za pomocą swojego zawodowego certyfikatu cyfrowego.

2. Prawo krajowe dotyczące korzystania z wideokonferencji w postępowaniach w sprawach cywilnych i handlowych

Kodeks postępowania cywilnego (*Código de Processo Civil* – CPC) przewiduje możliwość przesłuchiwania świadków, stron i biegłych za pośrednictwem wideokonferencji.

W szczególności art. 502 ust. 1 umożliwia przesłuchanie świadków zamieszkałych poza gminą, w której znajduje się sąd, za pośrednictwem wideokonferencji przeprowadzonej z sądu w gminie lub sołectwie ich zamieszkania (jeżeli istnieje odpowiednie porozumienie między tym organem a Ministerstwem Sprawiedliwości) lub z innego budynku publicznego na tym obszarze.

Zasady te mają zastosowanie do zeznań stron, które zamieszkują poza właściwym okręgiem sądowym lub odpowiednią wyspą – w przypadku regionów autonomicznych Azorów i Madery (art. 456 ust. 2) – oraz do oświadczeń stron znajdujących się w tej samej sytuacji (art. 466 ust. 2).

Nie można zastosować wideokonferencji, jeżeli świadek mieszka na obszarze metropolitalnym Lizbony lub Porto, a postępowanie toczy się przed sądem mającym siedzibę w jednej z tych aglomeracji, chyba że stawiennictwo na rozprawie jest niemożliwe lub wyjątkowo utrudnione (art. 502 ust. 6 i art. 520). W takich sytuacjach sędzia może postanowić, za zgodą stron, że wszelkie informacje niezbędne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy sąd może

przekazać telefonicznie lub za pomocą innych środków bezpośredniej komunikacji z świadkiem, pod warunkiem że charakter faktów, które mają zostać zbadane lub wyjaśnione, jest zgodny z charakterem postępowania. Zasady te mają również zastosowanie do zeznań stron (art. 457 ust. 2) oraz do ich oświadczeń (art. 466 ust. 2).

Niezależnie od przepisów instrumentów międzynarodowych lub europejskich świadków mających miejsce zamieszkania za granicą przesłuchuje się za pośrednictwem wideokonferencji, jeżeli w ich miejscu zamieszkania dostępne są odpowiednie środki techniczne (art. 502 ust. 6).

Biegłych z instytucji, laboratoriów lub służb publicznych przesłuchuje się w drodze telekonferencji z miejsca pracy (art. 486 ust. 2).

Jedynie sądy są uprawnione do przeprowadzania wideokonferencji na podstawie art. 5 rozporządzenia (UE) 2023/2844.

Zgodnie z portugalskim prawem procesowym (art. 151 ust. 1 i 2 CPC) sąd nie może z urzędu wyznaczyć daty i godziny rozprawy. W celu uniknięcia ryzyka kolizji terminów rozpraw, w których przedstawiciele stron mają obowiązek stawiennictwa, sędzia powinien ustalić termin rozprawy w porozumieniu z tymi przedstawicielami. Jeżeli w ciągu pięciu dni przedstawiciele poinformują, że z powodu innych wcześniej zaplanowanych rozpraw nie mogą stawić się w terminie wyznaczonym przez sędziego, powinni przekazać sądowi taką informację (podając wyraźnie, o jakie postępowanie i sprawę chodzi) oraz – po konsultacji z pozostałymi przedstawicielami – zaproponować inne możliwe terminy.

Wszystkie sale rozpraw w Portugalii są wyposażone w sprzęt do wideokonferencji z obrotowymi kamerami, połączony z oprogramowaniem umożliwiającym zdalną komunikację. W Portugalii można korzystać z dowolnych środków komunikacji na odległość, jednak nie ma danych na temat tego, które z nich wykorzystuje się najczęściej. W czasie pandemii powszechnie używano aplikacji Webex, która nadal jest często stosowana do tego celu. Aplikację tę można zintegrować z systemami wideokonferencyjnymi działającymi w sądach. Wymogi techniczne dotyczące wyposażenia do wideokonferencji zainstalowanego w poszczególnych sądach można znaleźć [tutaj](#).

Portugalskie prawo procesowe nie przewiduje możliwości przedstawienia przez stronę opinii w sprawie wykorzystania wideokonferencji lub innych technologii zdalnej komunikacji do przeprowadzenia rozprawy.

Rozprawy końcowe, incydenty procesowe oraz postępowania zabezpieczające są zawsze rejestrowane. Nagrania dokonuje się za pomocą systemu wideo lub audio, niezależnie od innych środków audiowizualnych lub podobnych rozwiązań technicznych dostępnych w sądzie, a wszystkie osoby uczestniczące w sprawie powinny zostać poinformowane, że są nagrywane. Nagranie należy udostępnić stronom w terminie dwóch dni od przeprowadzenia danej czynności (art. 155 ust. 1, 2 i 3).

W odniesieniu do osób z niepełnosprawnościami, niezależnie od udziału odpowiedniego tłumacza ustnego, gdy sędzia uzna to za właściwe, art. 135 CPC określa następujące zasady dotyczące przesłuchiwanie osób głuchych, niemych lub głuchoniemych:

- osobom głuchym przedstawia się pytania na piśmie, a one odpowiadają na nie ustnie,
- osobom niemych zadaje się pytania ustnie, a one odpowiadają na piśmie,
- osobom głuchoniemych przedstawia się pytania na piśmie, a one również odpowiadają na piśmie.

W przypadku osób głuchych, niemych lub głuchoniemych, które nie potrafią czytać ani pisać, sędzia powinien wyznaczyć odpowiedniego tłumacza.

Jeżeli chodzi o identyfikację i uwierzytelnienie, identyfikacji i uwierzytelnienia, świadka identyfikuje w dniu przesłuchania urzędnik sądowy lub funkcjonariusz organu, przed którym składane są zeznania. Od tego momentu przesłuchanie odbywa się przed sędzią rozpoznającym sprawę oraz przedstawicielami stron, przy użyciu sprzętu technologicznego umożliwiającego komunikację audiowizualną w czasie rzeczywistym, bez konieczności obecności sędziego w miejscu składania zeznań (art. 502 ust. 4 CPC).

Zgodnie z art. 516 CPC świadek składa precyzyjne zeznania dotyczące przedmiotu dowodu. Powinien przedstawić fakty, których był sprawcą lub które zaobserwował, wskazać okoliczności, w jakich miały miejsce, oraz wyjaśnić, skąd je zna. Przesłuchanie przeprowadza adwokat strony, która wezwała świadka. W odniesieniu do faktów objętych zeznaniem adwokat drugiej strony może zadać świadkowi pytania niezbędne do uzupełnienia

lub doprecyzowania zeznań. Sędzia może żądać wyjaśnień lub zadawać pytania, które uzna za właściwe dla ustalenia prawdy. Zanim świadek udzieli odpowiedzi na pytania, może zapoznać się z aktami sprawy, zażądać okazania określonych dokumentów znajdujących się w aktach albo przedstawić dokumenty mające na celu potwierdzenie jego zeznań.

Zgodnie z art. 133 ust. 1 i 2 CPC cudzoziemcy mogą posługiwać się językiem innym niż portugalski, jeżeli nie rozumieją języka portugalskiego, a w takim przypadku należy wyznaczyć tłumacza ustnego, który będzie pośredniczył w komunikacji po złożeniu przysięgi zachowania wierności w tłumaczeniu. Udział tłumacza ogranicza się wyłącznie do niezbędnego zakresu.

Zgodnie z portugalskim prawem procesowym możliwość przeprowadzenia lub przedstawienia dowodu rzeczowego podczas wideokonferencji jest ograniczona. CPC określa terminy i warunki, w jakich można przeprowadzać lub przedstawiać poszczególne rodzaje dowodów. W szczególności przepisy dotyczące wideokonferencji w odniesieniu do poszczególnych rodzajów dowodów przewidują, że wideokonferencja zastrzeżona jest dla dowodów z zeznań, takich jak zeznania świadków lub opinie biegłych.

3. Prawo krajowe dotyczące korzystania z wideokonferencji w postępowaniach w sprawach karnych

Na etapie postępowania przygotowawczego kodeks postępowania karnego (*Código de Processo Penal* – CPP) przewiduje możliwość składania oświadczeń przez każdą osobę, która nie jest oskarżona w postępowaniu i która zamieszkuje poza gminą, w której znajduje się prokuratura prowadząca postępowanie – w innej prokuraturze lub w siedzibie organów policji – za pośrednictwem wideokonferencji (art. 275a ust. 1). Organy właściwe dla miejsca zamieszkania osoby, która ma zostać wysłuchana, powiadamia się o postępowaniu, a w dniu wyznaczonym na złożenie zeznania urzędnik sądowy lub funkcjonariusz policji kryminalnej informuje tę osobę o miejscu składania zeznań. Oświadczenia przyjmuje organ wnioskujący oraz, w stosownych przypadkach, obecni przedstawiciele (art. 275a ust. 2).

W toku rozprawy, w drodze wyjątku, dopuszczalne jest składanie zeznań przez oskarżyciela posiłkowego, strony cywilne, świadków, biegłych lub konsultantów technicznych – z urzędu lub na wniosek – bez osobistego stawiennictwa, jeżeli:

1. osoby te mieszkają poza gminą, w której znajduje się sąd,
2. nie istnieją przesłanki, by uznać, że ich obecność na rozprawie jest niezbędna do ustalenia prawdy, oraz
3. ich obowiązek stawienia się mógłby się wiązać z poważnymi trudnościami funkcjonalnymi lub osobistymi.

Oświadczenia składa się podczas rozprawy, z wykorzystaniem sprzętu technologicznego umożliwiającego komunikację audiowizualną w czasie rzeczywistym. W dniu przesłuchania tożsamość osoby potwierdza urzędnik sądowy w miejscu składania zeznań, jednak od tego momentu przesłuchanie odbywa się przed sędzią prowadzącym sprawę oraz przedstawicielami stron, przy użyciu wyżej wymienionego sprzętu, bez konieczności obecności sędziego w miejscu składania zeznań (art. 318 ust. 1, 5 i 6 CPP).

Bez uszczerbku dla postanowień instrumentów międzynarodowych lub europejskich oskarżyciele posiłkowi, strony cywilne lub świadkowie zamieszkujący za granicą są przesłuchiwanymi z wykorzystaniem technologii umożliwiającej komunikację audiowizualną w czasie rzeczywistym, jeżeli w miejscu ich zamieszkania dostępne są odpowiednie środki techniczne (art. 318 ust. 8 CPP).

W miarę możliwości technicznych biegli z odpowiednich zakładów, laboratoriów lub służb publicznych są przesłuchiwanymi w drodze telekonferencji z miejsca pracy (art. 317 ust. 1 CPP).

Zgoda na korzystanie z wideokonferencji lub innych technologii zdalnej komunikacji nie jest przewidziana w przepisach postępowania karnego, z wyjątkiem przesłuchania oskarżonego lub podejrzanego w ramach europejskiego nakazu dochodzeniowego, regulowanego ustawą nr 88/2017 z dnia 21 sierpnia [art. 35 ust. 3 lit. a)].

Zgodnie z art. 82B ust. 1, 2, 4, 5 i 6 ustawy nr 62/2013 z dnia 26 sierpnia 2013 r. określającej zasady funkcjonowania i organizacji wymiaru sprawiedliwości więźniowie mogą składać zeznania w każdym postępowaniu przygotowawczym lub sądowym, niezależnie od miejsca, w którym znajduje się sąd rozpoznający

sprawę, w zakładzie karnym, w którym przebywają, z wykorzystaniem sprzętu technologicznego umożliwiającego komunikację audiowizualną w czasie rzeczywistym, chyba że:

1. mają status prawny i procesowy oskarżonego w danym postępowaniu lub
2. rozprawa odbywa się w ramach właściwości sądu nadzorującego wykonywanie wyroków.

W dniu przesłuchania tożsamość więźnia potwierdza urzędnik sądowy oraz funkcjonariusz zakładu karnego. Od tego momentu przesłuchanie odbywa się wyłącznie przed sędzią prowadzącym sprawę albo przed prokuratorem oraz obrońcami lub pełnomocnikami stron. Jeżeli więzień wyrazi taką wolę, jego przedstawiciel prawny może być fizycznie obecny przy przesłuchaniu.

Oskarżonych lub podejrzanych można przesłuchiwać w drodze wideokonferencji wyłącznie na podstawie ram prawnych dotyczących wydawania, przekazywania, uznawania i wykonywania europejskich nakazów dochodzeniowych w sprawach karnych, zatwierdzonych ustawą nr 88/2017 z dnia 21 sierpnia (art. 35 ust. 2).

W odniesieniu do osób z niepełnosprawnościami, jeżeli osoba głucha, niema lub z ubytkiem słuchu ma obowiązek złożyć oświadczenia, art. 93 ust. 1 stanowi, co następuje:

1. Osobom głuchym lub z ubytkiem słuchu wyznacza się odpowiedniego tłumacza, który komunikuje się za pomocą języka migowego, odczytu z ruchu warg lub pisma – w zależności od potrzeb danej osoby.
2. Osoby nieme, o ile potrafią pisać, otrzymują pytania ustnie i odpowiadają na nie na piśmie. W przeciwnym razie, a także na każde żądanie, wyznaczany jest odpowiedni tłumacz.

Jeżeli oskarżony jest nieletni, jednym z jego praw procesowych jest możliwość uczestniczenia w postępowaniu w towarzystwie osób sprawujących władzę rodzicielską, przedstawiciela ustawowego albo osoby sprawującej nad nim faktyczną opiekę, a jeżeli skontaktowanie się z tymi osobami nie jest możliwe albo jeżeli wymaga tego szczególna sytuacja wynikająca z interesu nieletniego lub potrzeb postępowania, i tylko dopóki te okoliczności się utrzymują – innej osoby wskazanej przez nieletniego i zatwierdzonej przez właściwy organ sądowy [art. 61 ust. 1 lit. i) CPP].

Jeżeli nieletni nie wskaże innej osoby albo osoba wskazana przez niego nie zostanie zatwierdzona przez właściwy organ sądowy, organ ten wyznacza inną odpowiednią osobę posiadającą kwalifikacje do pełnienia funkcji osoby towarzyszącej (art. 61 ust. 4).

Prawo portugalskie przewiduje możliwość rejestrowania przesłuchań oraz czynności procesowych z udziałem różnych uczestników postępowania i na różnych jego etapach. Ma to miejsce na przykład w następujących sytuacjach:

- Podczas pierwszego przesłuchania oskarżonego zazwyczaj sporządza się nagranie dźwiękowe lub audiowizualne. Inne środki można stosować tylko w przypadku braku możliwości sporządzenia nagrania dźwiękowego lub audiowizualnego, co należy odnotować w protokole (art. 141 ust. 7 CPP).
- Oświadczenia do wykorzystania w przyszłości składane przez świadków lub ofiary w określonych okolicznościach lub w związku z określonymi przestępstwami (art. 271 ust. 6 i art. 364 CPP). Celem takich oświadczeń jest uniknięcie ponownej konfrontacji ofiary z faktami oraz zapobieżenie skutkom wtórnej wiktymizacji, a także zabezpieczenie materiału dowodowego przed utratą lub manipulacją.

Za każdym razem, gdy zgodnie z CPP sporządza się nagranie dźwiękowe lub wideo dokumentu procesowego, jego kopię udostępnia się, na wniosek, w terminie 48 godzin stronie zainteresowanej (art. 101 ust. 4 CPP).

Wszystkie sale rozpraw w Portugalii są wyposażone w sprzęt do wideokonferencji z obrotowymi kamerami, połączony z oprogramowaniem umożliwiającym zdalną komunikację. W Portugalii można korzystać z dowolnych środków komunikacji na odległość, jednak nie ma danych na temat tego, które z nich wykorzystuje się najczęściej. W czasie pandemii powszechnie używano aplikacji Webex, która nadal jest często stosowana do tego celu. Aplikację tę można zintegrować z systemami wideokonferencyjnymi działającymi w sądach. Wymogi techniczne dotyczące wyposażenia do wideokonferencji zainstalowanego w poszczególnych sądach można znaleźć [tutaj](#).

W kwestiach praktycznych związanych z organizacją rozprawy należy skontaktować się z sądem prowadzącym sprawę. Nie istnieją szczególne przepisy regulujące sposób nawiązywania kontaktu.

W odniesieniu do identyfikacji oraz przesłuchań więźniów należy odwołać się do art. 82B ust. 1, 2, 4, 5 i 6 ustawy nr 62/2013. W przypadku podejrzanych lub oskarżonych zastosowanie mają przepisy wskazane powyżej: przesłuchiwanie ich za pośrednictwem wideokonferencji nie jest dozwolone, z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w art. 35 ust. 2 ustawy nr 88/2017 z dnia 21 sierpnia 2017 r.

Jeżeli chodzi o aktywny udział więźniów w wideokonferencjach, zastosowanie ma art. 82B ust. 1, 2, 4, 5 i 6 ustawy nr 62/2013, o której mowa powyżej, przy czym nie istnieją szczególne przepisy gwarantujące taki udział. W przypadku podejrzanych lub oskarżonych zastosowanie mają przepisy wskazane powyżej: przesłuchiwanie ich za pośrednictwem wideokonferencji nie jest dozwolone, z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w art. 35 ust. 2 ustawy nr 88/2017 z dnia 21 sierpnia. W takich przypadkach zastosowanie mają przepisy art. 36, które odpowiadają przepisom art. 24 ust. 5 dyrektywy 2014/41/UE.

Zgodnie z CPP uznanie osoby za oskarżonego wiąże się – w miarę możliwości w toku postępowania lub bez zbędnej zwłoki – ze sporządzeniem dokumentu zawierającego identyfikację sprawy i obrońcy, jeżeli został wyznaczony, a także wykazem praw i obowiązków procesowych obrońcy (art. 58 ust. 5). Wśród praw i obowiązków wymienionych w art. 61 znajduje się prawo do tłumaczenia ustnego i pisemnego. Jeżeli oskarżony nie zna języka portugalskiego lub nie posługuje się nim biegle, a dokument nie jest dostępny w języku dla niego zrozumiałym, informacje przekazuje się ustnie, w razie potrzeby z udziałem tłumacza, niezależnie od tego, że oskarżony otrzyma następnie, bez zbędnej zwłoki, pisemny dokument w języku, który rozumie (art. 58 ust. 6).

Należy również zaznaczyć, że udział w postępowaniu osoby, która nie zna języka portugalskiego lub nie posługuje się nim biegle, wymaga powołania odpowiedniego tłumacza ustnego, nawet jeżeli organ prowadzący postępowanie lub którykolwiek z uczestników zna używany przez tę osobę język. Powołanie tłumacza ustnego nie wiąże się z żadnymi kosztami dla tej osoby (art. 92 ust. 1).

W rozsądnym terminie organ odpowiedzialny za dany dokument procesowy przekazuje oskarżonemu, który nie zna języka portugalskiego lub nie posługuje się nim biegle, pisemne tłumaczenie zawiadomień dotyczących aktu oskarżenia, decyzji kończącej postępowanie wstępne, obrony, wyznaczenia terminu rozprawy, orzeczenia, zastosowania środków przymusu, zabezpieczenia majątkowego, wniesienia powództwa cywilnego o odszkodowanie oraz innych dokumentów uznanych za niezbędne do zapewnienia prawa do obrony (art. 92 ust. 3).

Tłumacz jest zobowiązany do zachowania tajemnicy sądowej i nie może ujawniać treści rozmów między oskarżonym a jego obrońcą, niezależnie od etapu postępowania. Każde takie ujawnienie stanowi naruszenie tajemnicy zawodowej (art. 92 ust. 8).

W kontekście przesłuchania w drodze wideokonferencji w ramach przepisów regulujących wydawanie, przekazywanie, uznawanie i wykonywanie europejskich nakazów dochodzeniowych w sprawach karnych ustawa nr 88/2017 przewiduje, że w razie potrzeby przesłuchanie w państwie wykonującym odbywa się z udziałem tłumacza [art. 36 ust. 1 lit. d)]. Prawo do tłumaczenia ustnego jest również gwarantowane w przepisach dotyczących europejskiego nakazu aresztowania (art. 17 ust. 3 ustawy nr 65/2003 z dnia 23 sierpnia 2003 r.)

Dostęp do tłumacza ustnego przysługuje również ofiarom zgodnie ze Statutem Ofiary uchwalonym ustawą nr 130/2015 z dnia 4 września 2015 r. (art. 12), który gwarantuje także prawo do pisemnego tłumaczenia potwierdzenia złożenia zawiadomienia, jeżeli ofiara nie zna języka portugalskiego (art. 11 ust. 3) oraz odnosi się do sytuacji, w których korzysta się z wideokonferencji lub telekonferencji (art. 23).

4. Opłaty w postępowaniach w sprawach cywilnych i handlowych

Po pierwsze, zgodnie z art. 5 rozporządzenia w sprawie kosztów postępowania (RCP), zatwierdzonego dekretem ustawodawczym nr 34/2008 z dnia 26 lutego 2008 r., opłaty sądowe wyrażane są w jednostkach UC, przy czym jedna jednostka UC odpowiada obecnie kwocie 102 euro. Wysokość opłaty sądowej ustala się w zależności od wartości przedmiotu sporu lub stopnia złożoności sprawy.

Postępowania przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1896/2006

Zgodnie z art. 7 ust. 4 i tabelą II A RCP opłaty sądowe za wnioski o wydanie nakazu zapłaty wynoszą:

- do 5 000 EUR: 102 EUR (1 UC);

- od 5 000 EUR do 15 000 EUR: 204 EUR (2 UC);
- powyżej 15 000,01 EUR: 306 EUR (3 UC).

Wyższa opłata może zostać nałożona w następujących przypadkach:

1. Jeżeli sprawa okaże się szczególnie złożona, sąd może ostatecznie ustalić wyższą opłatę, w granicach określonych w tabeli II RCP (art. 7 ust. 7 RCP). Zgodnie z art. 530 ust. 7 CPC za szczególnie złożone – do celów ustalenia opłaty sądowej – uznaje się sprawy i postępowania zabezpieczające, które:
 1. obejmują wyjątkowo obszerne pisma procesowe lub roszczenia,
 2. dotyczą wysoce specjalistycznych zagadnień prawnych lub technicznych albo wymagają złożonej analizy prawnej w różnych kontekstach lub
 3. obejmują przesłuchanie dużej liczby świadków, analizę skomplikowanego materiału dowodowego lub szereg długotrwałych czynności dowodowych.
2. Jeżeli stroną zobowiązaną do uiszczenia opłaty sądowej jest przedsiębiorstwo handlowe (art. 13 ust. 3 RCP), które w poprzednim roku wniosło co najmniej 200 spraw sądowych, w tym wniosków o środki zabezpieczające, powództw, wniosków o wszczęcie postępowania lub egzekucji, opłata sądowa za europejski nakaz zapłaty wnoszony przez to przedsiębiorstwo wynosi zgodnie z tabelą II B:
 - do 5 000 EUR: 153 EUR (1,5 UC),
 - od 5 000 EUR do 15 000 EUR: 306 EUR (3 UC),
 - powyżej 15 000,01 EUR: 459 EUR (4,5 UC).

Jeżeli pozwany wnieśli sprzeciw na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006, a postępowanie będzie kontynuowane, opłata sądowa uiszczona w postępowaniu w sprawie europejskiego nakazu zapłaty zostanie zaliczona na poczet opłaty należnej powodowi w dalszym postępowaniu (art. 7 ust. 6 RCP).

Postępowania przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007

Zgodnie z art. 6 ust. 1 i 5 RCP oraz tabelami I A i I C opłaty sądowe wynoszą:

- w sprawach o wartości do 2 000 EUR: 102 EUR (1 UC),
- w sprawach o wartości powyżej 2 000 EUR, lecz nieprzekraczającej 5 000 EUR: 204 EUR (2 UC).

Jeżeli sprawa okaże się szczególnie złożona, wysokość opłaty sądowej wynosi:

- w sprawach o wartości do 2 000 EUR: 153 EUR (1,5 UC),
- w sprawach o wartości powyżej 2 000 EUR, lecz nieprzekraczającej 5 000 EUR: 306 EUR (3 UC).

Jeżeli zgodnie z art. 5 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 wartość powództwa wzajemnego przekracza 5 tys. euro, sprawa oraz powództwo wzajemne rozpatruje się zgodnie z krajowym prawem procesowym.

W związku z tym zgodnie z przepisami krajowymi wniesienie powództwa wzajemnego pociąga za sobą obowiązek uiszczenia opłaty sądowej wyłącznie wówczas, gdy powództwo to jest odrębne względem pierwotnego roszczenia. CPC nie uznaje powództwa wzajemnego za odrębne roszczenie, jeżeli strona zmierza do uzyskania – na własną korzyść – tego samego skutku prawnego, który powód zamierza osiągnąć, lub gdy celem jest wyłącznie dochodzenie wierzytelności kompensacyjnych (art. 530 ust. 3). Jeżeli roszczenia te mają odmienny charakter, ich wartość sumuje się na potrzeby obliczenia opłaty sądowej (art. 299 ust. 2 CPC), a należna opłata wynosi (tabela I A):

- Od 2 000,01 EUR do 8 000 EUR: 102 EUR
- Od 8 000,01 EUR do 16 000 EUR: 153 EUR
- Od 16 000,01 EUR do 24 000 EUR: 204 EUR
- Od 24 000,01 EUR do 30 000 EUR: 255 EUR
- Od 30 000,01 EUR do 40 000 EUR: 306 EUR
- Od 40 000,01 EUR do 60 000 EUR: 357 EUR
- Od 60 000,01 EUR do 80 000 EUR: 408 EUR
- Od 80 000,01 EUR do 100 000 EUR: 459 EUR
- Od 100 000,01 EUR do 150 000 EUR: 510 EUR
- Od 150 000,01 EUR do 200 000 EUR: 612 EUR
- Od 200 000,01 EUR do 250 000 EUR: 714 EUR
- Od 250 000,01 EUR do 275 000 EUR: 816 EUR

Postępowania przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 655/2014

Zgodnie z art. 7 ust. 1, 4 i 7 RCP oraz tabelą II RCP, w kontekście postępowań zabezpieczających dotyczących wartości określonych *poniżej*, należne są następujące opłaty sądowe:

- do 300 000 EUR: 306 EUR (3 UC),
- powyżej 300 000,01 EUR: 816 EUR (8 UC).

W przypadku szczególnie złożonych postępowań zabezpieczających (zgodnie z klasyfikacją wyjaśnioną powyżej w odniesieniu do rozporządzenia (WE) nr 1896/2006), opłata sądowa wynosi od 9 UC (918 euro) do 20 UC (2 040 euro).

Wskazane powyżej stawki mogą zostać podwyższone, jeżeli w ciągu roku liczba prowadzonych postępowań przekroczy określony próg [zob. pkt 2 powyżej dotyczący rozporządzenia (WE) nr 1896/2006]. W takich przypadkach obowiązują następujące opłaty: 3,5 UC (357 euro), 9 UC (918 euro), a w pozostałych sytuacjach - od 10 UC (1 020 euro) do 22 UC (2 244 euro).

Postępowania przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 805/2004

Zaświadczenie wydane na podstawie formularza przewidzianego w rozporządzeniu stanowi obowiązek ustawowy, w związku z czym nie pobiera się opłaty za jego wydanie. Koszt zaświadczenia o wydaniu decyzji oblicza się na podstawie UC. W związku z tym opłaty za wydanie zaświadczenia w formie papierowej wynoszą:

1. do 50 stron, kwota do zapłaty za zestaw wynosi $\frac{1}{5}$ z 1 UC (20,40 euro),
2. jeżeli liczba stron przekracza 50, kwota, o której mowa w lit. a), zostaje powiększona o $\frac{1}{10}$ z 1 UC (10,20 euro) za każde kolejne rozpoczęte 25 stron.

Procedury i postępowania dotyczące uznania, stwierdzenia wykonalności lub odmowy uznania przewidziane w rozporządzeniach (UE) nr 650/2012, (UE) nr 1215/2012, (UE) nr 606/2013, (WE) nr 4/2009, (UE) 2016/1103, (UE) 2016/1104 i (UE) 2019/1111

RCP nie przewiduje pobierania opłat w ramach tych procedur i postępowań. Decyzja o uznaniu nie wiąże się z obowiązkiem poniesienia kosztów.

W przypadku wniesienia odwołania od orzeczenia wydanego w tych procedurach i postępowaniach opłata sądowa jest należna na podstawie wartości sprawy oraz tabeli IB (art. 6 i art. 7 ust. 2 RCP) i wynosi:

- Do 2 000 EUR: 51 EUR
- Od 2 000,01 EUR do 8 000 EUR: 102 EUR
- Od 8 000,01 EUR do 16 000 EUR: 153 EUR
- Od 16 000,01 EUR do 24 000 EUR: 204 EUR
- Od 24 000,01 EUR do 30 000 EUR: 255 EUR
- Od 30 000,01 EUR do 40 000 EUR: 306 EUR
- Od 40 000,01 EUR do 60 000 EUR: 357 EUR
- Od 60 000,01 EUR do 80 000 EUR: 408 EUR
- Od 80 000,01 EUR do 100 000 EUR: 459 EUR
- Od 100 000,01 EUR do 150 000 EUR: 510 EUR
- Od 150 000,01 EUR do 200 000 EUR: 612 EUR
- Od 200 000,01 EUR do 250 000 EUR: 714 EUR
- Od 250 000,01 EUR do 275 000 EUR: 816 EUR

W przypadku kwot przekraczających 275 tys. euro kwota opłaty sądowej zostaje powiększona o 1,5 UC (153 euro) za każde kolejne rozpoczęte 25 tys. euro.

Postępowania dotyczące wydawania, sprostowania i uchylania wyciągów, przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 4/2009, europejskiego poświadczenia spadkowego oraz zaświadczeń przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 650/2012, zaświadczeń przewidzianych w

rozporządzeniu (UE) nr 1215/2012, zaświadczeń przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 606/2013, zaświadczeń przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2016/1103, zaświadczeń przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2016/1104 oraz zaświadczeń przewidzianych w rozporządzeniu (UE) 2019/1111

Zaświadczenie wydawane na podstawie formularza przewidzianego w rozporządzeniach ma charakter ustawowy, co oznacza, że nie pobiera się opłaty za jego wydanie, jeśli wniosek o to zaświadczenie został złożony do sądu.

Koszt zaświadczenia dotyczącego decyzji wydanej przez sąd oblicza się na podstawie UC. W związku z tym, zgodnie z art. 9 ust. 3 RCP, opłaty za wydanie zaświadczenia w formie papierowej wynoszą:

1. do 50 stron, kwota do zapłaty za zestaw wynosi $\frac{1}{5}$ z 1 UC (20,40 euro),
2. jeżeli liczba stron przekracza 50, kwota, o której mowa w lit. a), zostaje powiększona o $\frac{1}{10}$ z 1 UC (10,20 euro) za każde kolejne rozpoczęte 25 stron.

Zgłaszanie wierzytelności przez wierzyciela zagranicznego w postępowaniu upadłościowym na podstawie art. 53 rozporządzenia (UE) 2015/848

Zgłoszenie wierzytelności nie wiąże się z obowiązkiem uiszczenia opłat.

Komunikacja między osobami fizycznymi lub prawnymi lub ich przedstawicielami a organami centralnymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 4/2009 i rozporządzenia (UE) 2019/1111 lub właściwymi organami na podstawie rozdziału IV dyrektywy 2003/8/WE

5. Metody elektronicznego uiszczania opłat

Opłatę sądową za europejski nakaz zapłaty należy uiścić przelewem bankowym. Zaleca się, aby powód lub jego przedstawiciel wstrzymali się z dokonaniem płatności do czasu otrzymania od sądu wskazówek. W tym celu zdecydowanie zaleca się, aby powód lub jego przedstawiciel podali sądowi swój adres e-mail. Sekretariat sądu prześle numer referencyjny (12-cyfrowy, rozpoczynający się od 70), który należy wpisać w tytule przelewu bankowego razem z numerem sprawy, aby możliwe było przypisanie płatności do konkretnego postępowania. Potwierdzenie wykonania przelewu należy przekazać sądowi.

Jeżeli powód zdecyduje się na dokonanie płatności przed wszczęciem postępowania, tj. bez oczekiwania na wezwanie sądu, dane do przelewu są następujące (należy przekazać sądowi potwierdzenie wykonania przelewu):

Posiadacz rachunku: Instytut Zarządzania Finansowego i Infrastruktury w Systemie Sprawiedliwości (*Instituto de Gestão Financeira e Equipamentos da Justiça, I.P.*)

Numer identyfikacji podatkowej (NIF): 510 361 242

Rachunek bankowy: 1120014160

Numer identyfikacyjny banku (NIB): 078101120112001416052

IBAN: PT50078101120112001416052

Nazwa banku: Agência de Gestão da Tesouraria e da Dívida Pública - IGCP, E.P.E.

BIC SWIFT (kod identyfikacyjny jednostki): IGCPPTPL

6. Powiadomienie o wcześniejszym korzystaniu z zdecentralizowanego systemu informatycznego

Nie można obecnie przewidzieć, czy zdecentralizowany system informatyczny będzie można uruchomić wcześniej, niż przewiduje to rozporządzenie.

7. Powiadomienie o wcześniejszym korzystaniu z wideokonferencji w

postępowaniach w sprawach cywilnych i handlowych

Tak, art. 5 może być stosowany wcześniej, niż przewiduje to rozporządzenie.

8. Powiadomienie o wcześniejszym korzystaniu z wideokonferencji w postępowaniach w sprawach karnych

Tak, art. 6 może być stosowany wcześniej, niż przewiduje to rozporządzenie.

■ Ostatnia aktualizacja: 16/04/2026

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.